

nu for Tiden er, idet man i Ministerierne meget ofte i Særdeleshed mangler Sagkundskab i de Brancher, som ere henlagte under dem, og dette gjælder navnlig, hvad Handel og Industri angaar. Jeg kan imidlertid ikke se, at den Omstændighed, at man savner Sagkundskab i Bestyrelsen paa forskjellige Punkter, kan indeholde tilstrækkelig Grund til, at man skal her søge at tilveiebringe en Ordning, der har den samme Mangel. Det er dette, man har søgt at undgaa ved at udstyre Jernbanebestyrelsen saa fyldigt, som det er. Hvad dernæst Lønningerne angaar, da kan man virkelig ikke, saaledes som det ærede Medlem antydede, gjøre Forsøg paa at sætte alle Statens Embedsmænd og Funktionærer ved Siden af hinanden og derefter tage et almindeligt Skjøn over, hvilket Arbeide og hvilket Ansvar enhver af de forskjellige Poster medfører for de paagjældende Embedsmænd, og derefter rette Lønningerne. Man maa tage Hensyn til, hvad man kan faae de fornødne Kræfter for, og nu er det jo en bekendt Sag, at alle overordnede Ingenieurposter, alle Embeder, hvortil der fordres denne specielle Uddannelse, kræve overalt større Lønninger end dem, der kunne ventes for den Slags Folk, som have den egentlige Uddannelse til de øvrige Embeder i Staten. Det kan ikke nytte Noget, om man vilde sige, at en Generaldirektør for Jernbanevæsenet skal have den samme Lønning som f. Ex. en Departementschef, naar man ikke kan faae ham for en saadan Løn, og det vil ikke ske. Man maa jo søge at sikre sig de bedste Kræfter, som have Afgang til alle Lande efter den almindelige Karakter, som deres Kundskaber have, og naar man vil sætte dem paa samme Lønning som andre Embedsmænd, vil Følgen netop blive, at de vandre ud af Landet og tage Ansættelse der, hvor de kunne faae en Løn, der svarer til de Fordringer, de med Villighed kunne stille. Det ærede Medlem indrømmede, at Lønningerne ikke vare satte høiere for de her nævnte Embedsmænd end de, der allerede eksistere for de Mænd, som man tænkte at knytte til Jernbanebestyrelsen, men at det alligevel var for Meget. Jeg kan ikke tro Andet, end at man vilde gjøre berettigede Indsigelser, og at man vilde høre berettigede Klager, dersom man nu vilde forsøge at give de Folk, man vilde benytte, en ringere Løn, end de tidligere have havt. Det tror jeg ikke vilde gaa an, og hvad specielt Spidsen, den nuværende Direktør for de jydsk-sjænske Baner, angaar, da har han til sine Tider havt fuldt saa Meget, som her er anslaaet som højeste Løn,

hvortil han kan naae, men der fulgte ganske vist senere hen en Række Aar, hvor der paa Grund af de mange Jernbaneanlæg, som ikke vare overordentlig indbringende, men derimod i en overordentlig høj Grad forøgede hans Arbeide, indtraf det for ham uheldige Forhold, at i samme Grad som hans Embedsforretninger tiltog, aftog hans Gage. Han havde jo nemlig Andelsløn for en vis Del, det vil sige: foruden den faste Løn havde han Gjennemsnitsnettoindbøttet af en Banemil, men da der kom flere mindre produktive Jernbaner til, gik det saa vidt, at jeg til Slutning maatte se mig foranlediget til at give denne Mand et aarligt Tillæg af Jernbanedriftens Indtægter, for at ikke Misforholdet mellem hans Arbeide og hans Løn skulde blive altfor stort. Jeg tror nu ogsaa, at dersom man vilde paatage sig det Ræmpvært, som det ærede Medlem antydede, idet han ønskede at tage alle Statens lønede Embedsmænd op paa en Liste og sætte dem ved Siden af hinanden og forsøge derefter at udfinde, hvad Løn der kunde tilkomme hver især, og derpaa støtte et Forslag til en almindelig Lønningsslov for hele Statens Embeds personale, vilde det maatte have sin Banfelighed at faae en saadan Lov vedtaget. Jeg tror næsten at kunne forudsige, at den aldrig blev vedtaget. Naar vi ikke kunne naae stykkevis at faae vedtaget Lønningbestemmelser for de forskjellige Klasser af Embedsmænd, lykkes det vist endnu meget mindre at faae en almindelig Lønningsslov af den Bestaffenhed. Jeg skal selv ikke komme ind paa og i det Hele ikke tilraade, at man kommer ind paa ved denne Leilighed at omtale det Specielle. Der er specielle Forhold, som kræve et meget nøiere Indblik, end der kan ventes at være opnaaet i den korte Tid, hvori Lovforslaget har foreligget Thinget til Overvejelse, Noget, som det ærede Medlem ogsaa selv har erkjendt, men der er ogsaa Forhold, som ikke egne sig til Omtale ved Iste Behandling, og som det vil være urigtigt at trænge for dybt ind i, førend Thingets Medlemmer gennem det Udvalg, som jeg haaber vil blive nedsat i Sagen, og dets mulige Konference med Ministeren have faaet Leilighed til et grundigere Indseende i disse Forhold. Jeg skal derfor aflutte mine Udtalelser med en ny Anbefaling til det høie Thing, at denne Sag maa blive undergivet en nøiagtig, indgaaende Behandling, som vil kunne være af største Betydning for Ministeriet i Fremtiden.

Blong: Jeg skal dog tillade mig at bemærke overfor den høitærede Minister, at